

รายงานการพัฒนาโลกประจำปี 2557: ความเสี่ยงและโอกาส: การบริหารความเสี่ยงเพื่อการพัฒนา
World Development Report 2014: Risk and Opportunity: Managing Risk for Development

การบริหารความเสี่ยงเป็นเครื่องมือเพื่อการพัฒนาอันทรงพลังได้

ตลอดระยะเวลา 25 ปีที่ผ่านมาทั่วโลกประสบกับความเปลี่ยนแปลงที่ไม่เคยเกิดขึ้นมาก่อน ความเปลี่ยนแปลงหลายอย่างเป็นไปเพื่อสิ่งที่ดีกว่า หลายประเทศทั่วทุกทวีปได้มุ่งไปสู่การบูรณาการทางเศรษฐกิจระหว่างประเทศ การปฏิรูปเศรษฐกิจ การพัฒนาทางเทคโนโลยีให้ทันสมัยขึ้น และการมีส่วนร่วมทางประชาธิปไตย เศรษฐกิจในประเทศต่าง ๆ กำลังเติบโต ประชากรกำลังหนีพ้นจากความยากจน และอีกหลายล้านคนได้รับประโยชน์จากมาตรฐานการครองชีพที่ดีขึ้นและการส่งต่อทางวิทยาศาสตร์และวัฒนธรรมระหว่างประเทศ

เมื่อโลกเปลี่ยนไป โอกาสก็เกิดขึ้นมาอย่างต่อเนื่อง แต่อย่างไรก็ตามก็ยังมีความเสี่ยงเก่าและใหม่ตามมา ไม่ว่าจะเป็นการสูญเสียหน้าที่การงาน อาชญากรรม และโรคภัยไข้เจ็บ ตลอดจนความปั่นป่วนทางเศรษฐกิจ สังคมที่วุ่นวาย และความเสียหายทางสิ่งแวดล้อมที่อาจจะเกิดขึ้น หากละเลยไม่ใส่ใจแล้ว ความเสี่ยงเหล่านี้สามารถพลิกผันผลประโยชน์ที่กว่าจะได้มาก็ยากเย็นให้เป็นวิกฤติจาก และจะคุกคามการปฏิรูปสังคมและเศรษฐกิจที่ทำให้เกิดความเสียหายเหล่านี้ขึ้นมา ผลลัพธ์ของการบริหารความเสี่ยงที่ผิดพลาดอาจทำลายชีวิต ทรัพย์สิน ความเชื่อมั่น และเสถียรภาพทางสังคมได้ และบ่อยครั้งที่ผู้มีฐานะยากจนจะเป็นกลุ่มที่ได้รับผลกระทบอย่างรุนแรงที่สุด

รายงานการพัฒนาโลกประจำปี 2557 หรือ WDR 2014 ระบุว่าทางแก้ไขไม่ใช่การปฏิเสธความเปลี่ยนแปลงเพื่อหลีกเลี่ยงความเสี่ยง แต่เป็นการเตรียมพร้อมสำหรับโอกาส และความเสี่ยงที่จะตามมากับความเปลี่ยนแปลงนั้น ๆ การบริหารความเสี่ยงอย่างมีความรับผิดชอบและมีประสิทธิภาพนั้นสามารถรักษาชีวิต หลีกเลี่ยงความเสียหายทางเศรษฐกิจ ป้องกันความล้มเหลวในการพัฒนา และสร้างโอกาสได้ สิ่งนี้มีศักยภาพในการนำมาซึ่งความมั่นคงและวิถีแห่งความก้าวหน้าแก่ประชากรในประเทศกำลังพัฒนา และประเทศอื่น ๆ (กรอบที่ 1)

กรอบที่ 1 แนวทางหลัก 5 แนวทางในกระบวนการบริหารความเสี่ยงจากรายงาน WDR 2014

1. การรับเอาความเสี่ยงเป็นสิ่งจำเป็นต่อการตามหาโอกาสในการพัฒนา ความเสี่ยงที่เกิดจากการไม่ดำเนินการอะไรอาจเป็นตัวเลือกที่เลวร้ายที่สุดก็เป็นได้
2. เพื่อให้ประสบความสำเร็จในการการเผชิญหน้ากับความเสี่ยง จำเป็นต้องเปลี่ยนจากการตอบสนองเฉพาะหน้าโดยไม่ได้เตรียมการยามเมื่อเกิดวิกฤติแล้วให้เป็นการบริหารความเสี่ยงเชิงรุกที่มีระบบ และบริหารความเสี่ยงแบบบูรณาการ
3. การระบุเพียงความเสี่ยงอย่างเดียวนั้นไม่เพียงพอ ข้อเสีย และอุปสรรคของการบริหารความเสี่ยงก็ต้องการบ่งชี้ ให้มีความสำคัญ และได้รับการจัดการด้วยทั้งในการดำเนินงานของรัฐ และเอกชน
4. สำหรับความเสี่ยงที่เกินกว่าปัจเจกบุคคลจะจัดการได้โดยลำพังนั้น การบริหารความเสี่ยงจะต้องอาศัยการปฏิบัติร่วมกันและความรับผิดชอบจากระดับต่างๆ ของสังคม ตั้งแต่ระดับครัวเรือนไปจนถึงระดับนานาชาติ
5. รัฐบาลมีหน้าที่สำคัญในการบริหารความเสี่ยงอย่างเป็นระบบ จัดหาสิ่งแวดล้อมที่เอื้อต่อการปฏิบัติและความรับผิดชอบร่วมกัน รวมทั้งจัดการให้มีการสนับสนุนโดยตรงไปยังกลุ่มเปราะบาง

การบริหารความเสี่ยงอย่างมีประสิทธิภาพมีองค์ประกอบใด?

การบริหารความเสี่ยงเป็นกระบวนการการเผชิญหน้ากับความเสียหาย การเตรียมความพร้อมสำหรับความเสี่ยง และการรับมือกับผลกระทบจากความเสียหาย เป้าหมายของการบริหารความเสี่ยงมี 2 ชั้นคือ ความยืดหยุ่น และความสามารถของประชาชน สังคม และประเทศชาติในการฟื้นตัวจากผลกระทบในทางลบ รวมทั้งความมั่นคงอันเกิดจากการจัดการกับแรงกระทบในทางบวกซึ่งจะเปิดโอกาสสำหรับการพัฒนา การเตรียมตัวรับความเสี่ยงประกอบด้วย การดำเนินการล่วงหน้า 3 ขั้นตอน ได้แก่ การศึกษาหาความรู้ การสร้างเกราะป้องกัน และการทำประกัน เมื่อความเสี่ยง (หรือโอกาส) เกิดขึ้นแล้วประชาชนสามารถดำเนินการเพื่อรับมือกับสิ่งที่เกิดขึ้น ยุทธศาสตร์การบริหารความเสี่ยงที่เข้มแข็งจะมีองค์ประกอบ 4 ข้อซึ่งมีปฏิสัมพันธ์และส่งเสริมซึ่งกันและกัน (แผนภาพ 1) อาทิ ความรู้ที่ดีกว่าสามารถนำไปสู่การจัดสรรทรัพยากรที่มีประสิทธิภาพมากกว่าระหว่างการประกันและความคุ้มครอง เช่นเดียวกัน การประกันภัยและความคุ้มครองที่ดีกว่าจะสามารถทำให้การรับมือเป็นไปได้ง่ายขึ้น และมีต้นทุนต่ำลง

ประโยชน์ของการเตรียมรับความเสี่ยงนั้นคุ้มค่างกับต้นทุน

วิกฤติและความสูญเสียจากการบริหารความเสี่ยงที่ผิดพลาดนั้นย่อมมีต้นทุนสูง แต่มาตรการที่ต้องมีในการเตรียมพร้อมรับความเสี่ยงที่ดีกว่าก็มีต้นทุนสูงเช่นกัน เช่นนั้นแล้วการเตรียมรับความเสี่ยงยังคุ้มค่างอยู่หรือไม่? หลักฐานบ่งชี้ว่า ประโยชน์ที่จะได้รับนั้นคุ้มค่างกับต้นทุนที่ลงไป ซึ่งในบางครั้งแล้วก็คุ้มค่างอย่างมากด้วยซ้ำไป ยกตัวอย่างเช่น อาหารเสริมแร่ธาตุที่ผลิตมาเพื่อลดภาวะการขาดสารอาหารและความเสี่ยงด้านสุขภาพที่เกี่ยวข้องอื่นๆ อาจให้ประโยชน์ในอัตราสูงถึง 15 เท่าเป็นอย่างน้อยเมื่อเทียบกับราคาต้นทุน

การประเมินความเสี่ยงต่างๆ และความจำเป็นในการเตรียมความพร้อมสำหรับความเสี่ยงแต่ละประเภทยังคงเป็นสิ่งจำเป็น ด้วยทรัพยากรที่มีอยู่อย่างจำกัด การจัดลำดับความสำคัญและการตัดสินใจเลือกนั้นล้วนเป็นสิ่งจำเป็นและไม่สามารถหลีกเลี่ยงได้ ยกตัวอย่างเช่น ประเทศขนาดเล็กประเทศหนึ่งที่มีภูมิฝนตกหนัก และมักได้รับผลกระทบทางการเงินระหว่างประเทศที่ไม่คาดฝัน จะต้องตัดสินใจว่าจะใช้เงินจำนวนเท่าไรในการป้องกันน้ำท่วม และจะต้องเก็บเงินเท่าใดเพื่อรองรับความไม่แน่นอนทางการเงิน

ไม่ใช่เพียงแต่จะต้องพิจารณาข้อดีข้อเสีย การประสานความร่วมมือก็เป็นสิ่งสำคัญเช่นกัน สถานการณ์ที่เรียกว่า “คิดแบบชนะ-ชนะ” (“Win-win” situations) สามารถลดทั้งความเสี่ยง (ความเป็นไปได้ในการสูญเสีย) และเพิ่มผลประโยชน์ที่อาจเกิดขึ้นได้ ตัวอย่างที่เด่นชัดในกรณีนี้ได้แก่ การลงทุนทางด้านโภชนาการ และการดูแลสุขภาพเชิงป้องกัน การปรับปรุงสภาพแวดล้อมทางธุรกิจ และการสร้างวินัยนโยบายการเงินการคลัง การประสานความร่วมมือเช่นนี้เป็นที่นิยมอย่างแพร่หลายและควรให้ความสำคัญ แม้จะมีได้หมายความว่าไม่มีต้นทุนหรือง่ายในการดำเนินการ

ประชาชนและสังคมต่างต้องการการบริหารความเสี่ยงแต่ยังคงประสบอุปสรรค

หากการบริหารความเสี่ยงอาจมีผลกระทบเชิงบวก และมีความคุ้มค่า เช่นนั้นแล้วทำไมประชาชน และสังคมจึงไม่บริหารความเสี่ยงให้ดีกว่าที่เป็นอยู่ คำตอบที่ได้จะแตกต่างกันไปตามแต่ละกรณีโดยจะเกี่ยวข้องกับอุปสรรค และข้อจำกัดที่ปัจเจกบุคคลและสังคมต้องเผชิญเสมอ รวมไปถึงการขาดแคลนทรัพยากรและข้อมูล ความล้มเหลวเชิงกระบวนการคิดและเชิงพฤติกรรม ตลาดและสินค้าสาธารณะที่ขาดแคลน และปัจจัยภายนอกทางสังคมและเศรษฐกิจ การตระหนักได้เช่นนี้จะนำไปสู่สารที่สำคัญ การระบุเพียงความเสี่ยงอย่างเดียวนั้นไม่เพียงพอ อุปสรรคของการบริหารความเสี่ยงก็ต้องมีการบ่งชี้ ให้มีความสำคัญ และได้รับการจัดการด้วยทั้งในการดำเนินงานของรัฐ และเอกชน

แนวทางการบริหารความเสี่ยงแบบบูรณาการ

ความพยายามของปัจเจกบุคคลมีความสำคัญต่อการบริหารความเสี่ยง แต่ความสำเร็จนั้นจะถูกจำกัดหากไม่มีสิ่งแวดล้อมที่ส่งเสริม (กรอบที่ 2) โดยธรรมชาติแล้วปัจเจกบุคคลทั่วไปจะไม่ได้มีความพร้อมในการเผชิญหน้ากับเหตุการณ์ที่ไม่คาดฝันระดับรุนแรง (เช่น สถานการณ์ที่หัวหน้าครอบครัวเจ็บป่วย) เหตุการณ์ไม่คาดฝันที่กระทบทั้งระบบ (เช่น ภัยทางธรรมชาติ หรือวิกฤติทางการเงิน) หรือผลกระทบซ้ำซ้อน (เช่น ภัยแล้งที่ตามมาด้วยผลกระทบต่อด้านราคาอาหาร) ในกรณีเหล่านี้ การบริหารความเสี่ยงต้องอาศัยการดำเนินการและความรับผิดชอบร่วมกันในระดับต่างๆ ของสังคม จากภาคครัวเรือนไปจนถึงระดับนานาชาติ ระบบทางสังคมและเศรษฐกิจเหล่านี้สามารถสนับสนุนการบริหารความเสี่ยงของประชาชนได้ในแนวทางที่แตกต่างแต่ก็ส่งเสริมกันและกัน

- ◆ **ครัวเรือน** เป็นหน่วยแรกที่ทำให้การสนับสนุน รวบรวมทรัพยากร ปกป้องสมาชิก โดยเฉพาะอย่างยิ่งสมาชิกที่เปราะบาง และเปิดโอกาสให้พวกเขาได้ลงทุนกับอนาคตของตนเอง
- ◆ **ชุมชน** จัดหาเครือข่ายการประกันและความคุ้มครองนอกระบบ ช่วยเหลือผู้คนให้รับมือกับความเสี่ยงที่ไม่ค่อยปกติ และรวบรวมทรัพยากรเพื่อเผชิญหน้ากับความเสี่ยงทั่วไป
- ◆ **วิสาหกิจ** สามารถช่วยลดทอนแรงกระทบ และแสวงหาผลประโยชน์จากโอกาสในความเสี่ยง มีส่วนทำให้เกิดการจ้างงานที่มั่นคง รายได้ที่เพิ่มขึ้น รวมทั้งนวัตกรรมและ ความสามารถในการผลิต
- ◆ **ระบบทางการเงิน** สามารถสนับสนุนเครื่องมือในการบริหารความเสี่ยงที่มีประโยชน์ เช่น การออม การประกัน และสินเชื่อ ในขณะที่จัดการกับความเสี่ยงของตนเองด้วยความรับผิดชอบ
- ◆ **รัฐ** มีมาตรการบริหารความเสี่ยงอย่างเป็นระบบในระดับประเทศและภูมิภาค เพื่อจัดหาสิ่งแวดล้อมที่เอื้อต่อการทำงานของระบบอื่น ๆ และให้การสนับสนุนโดยตรงแก่ประชาชนที่เปราะบาง หน้าที่เหล่านี้จะสำเร็จได้ด้วยความคุ้มครองทางสังคม (การประกัน และความช่วยเหลือ) สินค้าสาธารณะ (การป้องกันชาติ โครงสร้างพื้นฐาน กฎหมาย และความสงบเรียบร้อย) และนโยบายสาธารณะ (กฎระเบียบ การจัดการเศรษฐกิจมหภาค)
- ◆ **ชุมชนนานาชาติ** สามารถสนับสนุนทักษะความชำนาญ ส่งเสริมการประสานงานเชิงนโยบาย และรวบรวมทรัพยากรเมื่อเกิดความเสี่ยงเกินศักยภาพระดับชาติ ระดับนานาชาติหรือช่วงอายุประชากร

ระบบเหล่านี้มีปฏิสัมพันธ์กัน บ่อยครั้งเพื่อส่งเสริมและบางครั้งเพื่อทดแทนการทำงานด้านการบริหารความเสี่ยงของแต่ละระบบ ยกตัวอย่างเช่น วิสาหกิจต้องพึ่งพาเสถียรภาพเศรษฐกิจมหภาค บริการสาธารณะ และผลิตภัณฑ์ทางการเงินเพื่อรักษาพลวัต และความสามารถในการจัดหารายได้และการจ้างงานให้แก่ประชาชน ระบบทางการเงินสามารถจัดหาเครื่องมือการประกัน การออมเงิน และสินเชื่อได้ก็ต่อเมื่อภาคครัวเรือนและวิสาหกิจสามารถเข้ามามีส่วนร่วมใน

ระบบ รวมทั้งเมื่อเศรษฐกิจมีเสถียรภาพมั่นคงและสามารถคาดเดาได้ในระดับหนึ่ง โดยทั่วไปตลาดจะสามารถจัดหาเครื่องมือและทรัพยากรสำหรับการบริหารความเสี่ยงได้ในระดับที่มากขึ้นก็ต่อเมื่อมีบริการสาธารณะที่จำเป็น เช่น หลักนิติธรรม และกรอบระเบียบที่สมบูรณ์ อยู่แล้ว

กรอบที่ 2 ข้อเท็จจริงบางประการเกี่ยวกับความเสี่ยง และการบริหารความเสี่ยงจากประเทศทั่วโลก

แม้ว่าจะมีความก้าวหน้า แต่อีกหลาย ๆ คนยังคงเปราะบางอยู่:

- ◆ ประชาชนในประเทศกำลังพัฒนามากกว่าร้อยละ 20 ดำรงชีวิตด้วยเงินจำนวนน้อยกว่า 1.25 ดอลลาร์สหรัฐฯ ต่อวัน และอีกเกือบร้อยละ 75 ดำรงชีวิตด้วยเงินจำนวนน้อยกว่า 4 ดอลลาร์สหรัฐฯ ต่อวัน
- ◆ ประชากรจำนวนร้อยละ 70 ในประเทศกำลังพัฒนาไม่ได้ใช้เครื่องมือทางการเงินในระบบ
- ◆ แรงงานในภูมิภาคเอเชียใต้ และแอฟริกาทางตอนใต้ทะเลทรายสะฮารา มากกว่าร้อยละ 70 ประกอบอาชีพอิสระ และไม่ได้รับประโยชน์จากการแบ่งปันความเสี่ยงภายในบริษัท
- ◆ ประชากรร้อยละ 15 ของโลกอาศัยอยู่ในประเทศที่เปราะบางและได้รับผลกระทบจากความขัดแย้ง และ 1 ใน 3 ของประชากรเหล่านั้นยังคงอยู่ในสภาวะความยากจนขั้นรุนแรงที่สุดในปี 2553

เมื่อบริหารความเสี่ยงผิดพลาด วิฤติจะตามมา:

- ◆ ผู้คนจำนวนมากในทวีปแอฟริกาเสียชีวิตจากภัยแล้งมากกว่าภัยธรรมชาติอื่น ๆ แต่ทว่าไม่มีผู้เสียชีวิตจากภัยแล้งในประเทศพัฒนามาถึง 4 ทศวรรษแล้ว
- ◆ ในประเทศที่มีรายได้ต่ำ อัตราการเสียชีวิตจากโรคภัยและการบาดเจ็บในเด็กอายุต่ำกว่า 5 ปีมีจำนวนมากกว่าในประเทศที่มีรายได้สูงเกือบ 20 เท่า
- ◆ 116 ประเทศในโลกได้รับผลกระทบจากวิกฤติธนาครวม 147 ครั้งในช่วงปี 2513 ถึง 2554 ความสูญเสียโดยเฉลี่ยในช่วงสามปีแรกของวิกฤติในตลาดเกิดใหม่คิดเป็นร้อยละ 26 ของผลผลิต (ค่าเฉลี่ยความสูญเสียสะสมของผลผลิต)
- ◆ ในระหว่างปี 2554 ถึง 2555 สภาวะทุพภิกขภัยในประเทศโซมาเลียทำให้ผู้คนล้มตายถึง 258,000 คน แม้ว่าจะมีการเตือนภัยซ้ำ ๆ หลายครั้งในช่วงเวลา 11 เดือน ประเทศผู้ต้องการให้ความช่วยเหลือเสียโอกาสในการแทรกแซงช่วยเหลือตั้งแต่เริ่มเกิดเหตุ เนื่องจากต้องหลีกเลี่ยงความเสี่ยงทางการเมืองและความมั่นคง

การบริหารความเสี่ยงที่มีประสิทธิภาพสามารถพัฒนาการฟื้นตัวจากแรงกระแทกด้านลบ และความสามารถในการแสวงหาความได้เปรียบจากแรงกระทบในด้านบวก:

- ◆ ช่วงระหว่างปี 2533 ถึง 2553 สัดส่วนของประชากรในประเทศกำลังพัฒนาที่สามารถเข้าถึงการสุขาภิบาลที่ดีเพิ่มขึ้นจากร้อยละ 36 เป็นร้อยละ 56 ในขณะที่อัตราการรับวัคซีนป้องกันโรคหัดเพิ่มขึ้นเป็น 2 เท่า อัตราการตายของทารกและมารดาตกลงจากเดิมกว่าร้อยละ 40
- ◆ เกษตรกรในประเทศกานา และอินเดียที่ทำประกันภัยพืชผลจากการประกันภัยโดยใช้ดัชนีน้ำฝน (Rainfall Insurance) สามารถเพิ่มการลงทุนในเรื่องปุ๋ย เมล็ดพันธุ์ และอื่น ๆ ได้มากกว่าเกษตรกรจากประเทศอื่น
- ◆ ทศวรรษก่อนหน้า ประเทศกำลังพัฒนาส่วนใหญ่ต้องประสบกับภาวะที่ต้องโน้มเอียงไปในทิศทางเดียวกับวัฏจักรเศรษฐกิจ แต่ปัจจุบันมากกว่า 1 ใน 3 ของประเทศเหล่านี้ได้นำนโยบายเศรษฐกิจ มหภาคที่ปรับสวนทางกับวัฏจักรเศรษฐกิจมาใช้เพื่อลดภาวะถดถอยทางเศรษฐกิจ

การทำให้การบริหารความเสี่ยงเป็นส่วนหลักของโครงการพัฒนา

รายงาน WDR 2014 เสนอข้อเสนอแนะเชิงนโยบายในลักษณะเฉพาะจำนวนหนึ่งเพื่อพัฒนาการบริหารความเสี่ยงในสังคมหลาย ๆ ระดับ (กรอบที่ 3) อย่างไรก็ดี รายงานฉบับนี้เห็นว่าข้อเสนอแนะต่าง ๆ เหล่านี้ควรได้รับการดำเนินการแบบเชิงรุก เป็นระบบแบบแผน และมีการบูรณาการเพื่อให้เกิดประสิทธิภาพสูงสุด ด้วยเป้าประสงค์ดังกล่าว รายงานฉบับนี้สนับสนุนให้ประเทศต่าง ๆ จัดตั้งคณะกรรมการความเสี่ยงระดับชาติขึ้นเพื่อช่วยผลักดันให้การบริหารความเสี่ยงเป็นส่วนหนึ่งของวาระแผนการพัฒนา โดยอาจจะเป็นหน่วยงานใหม่หรือเป็นการปฏิรูปหน่วยงานที่มีอยู่แล้ว สิ่งสำคัญที่สุดคือแนวทางที่ต้องมีการเปลี่ยนแปลงโดยเป็นการประเมินความเสี่ยงที่มีการประสานงานร่วมกันอย่างเป็นระบบในระดับประเทศหรือแม้แต่ในระดับนานาชาติ การนำข้อเสนอแนะนี้ไปปฏิบัติอาจจำเป็นต้องอาศัยการเปลี่ยนแปลงครั้งใหญ่ในการพัฒนาและดำเนินนโยบายทั่วไปของรัฐบาล ทั้งนี้ให้ถือว่าความเปลี่ยนแปลงและความไม่แน่นอนเป็นคุณลักษณะพื้นฐานของเศรษฐกิจยุคใหม่

หลัก 5 ประการในการดำเนินการของรัฐเพื่อการบริหารความเสี่ยงที่ดีขึ้น

รายงาน WDR 2014 ได้วิเคราะห์และเสนอแนะว่าหลักสำคัญที่ภาครัฐสามารถใช้เป็นแนวทางปฏิบัติที่สำคัญเพื่อช่วยส่งเสริมการบริหารความเสี่ยงของประชาชนได้แก่

1. อย่างสร้างความไม่แน่นอน หรือความเสี่ยงที่ไม่จำเป็น

รัฐควรมุ่งบรรเทาความไม่แน่นอน และลดความเสี่ยง หรืออย่างน้อยที่สุดคือไม่ควรทำให้เลวร้ายขึ้น รัฐบาลจึงต้องทำเช่นนั้นทำไมและอย่างไร? ประการแรก รัฐบาลอาจทำให้บรรทัดฐานทางสังคมที่เลือกปฏิบัติกับประชากรบางกลุ่ม เช่น สตรี หรือกลุ่มชนชาติพันธุ์ กลายเป็นสิ่งถาวร และจะทำให้ประชากรบางกลุ่มเหล่านี้เปราะบางยิ่งกว่าเดิม ประการที่สอง รัฐบาลอาจเข้าข้างกลุ่มประชากรที่สนับสนุนถนนทางการเมืองมากกว่าผลประโยชน์อันชอบด้วยกฎหมายของกลุ่มอื่น ๆ ประการที่สาม รัฐบาลที่มีความแตกแยกและยุ่งเหยิงภายในอาจนำนโยบายที่สร้างความสับสนมาใช้หรืออาจดำเนินนโยบายอย่างไม่มีประสิทธิภาพ และประการสุดท้าย เมื่อต้องเผชิญหน้ากับปัญหาที่ยุ่ยาก รัฐบาลอาจถูกชี้นำโดยอุดมคติ ความเชื่อที่อยู่เหนือเหตุผล หรือเพียงแค่ความสิ้นหวังเมื่อต้องเผชิญหน้ากับปัญหาที่ยากจะแก้ไข แทนที่จะใช้มาตรการที่มีพื้นฐานบนหลักฐานและการวิเคราะห์ที่ดี

2. จัดหาสิ่งจูงใจที่เหมาะสมให้แก่ประชาชนและสถาบัน ให้สามารถวางแผนและเตรียมการโดยไม่ก่อให้เกิดความเสี่ยงหรือความสูญเสียต่อผู้อื่น

สิ่งจูงใจที่เหมาะสมเป็นสิ่งจำเป็นในการหลีกเลี่ยงกรณีแสวงหาผลประโยชน์จากความสูญเสียของผู้อื่น ควรหลีกเลี่ยงการให้ความช่วยเหลือทางการเงิน แต่หากจำเป็นต้องทำก็ควรออกแบบให้ป้องกันการให้สิ่งจูงใจที่ผิด ประสิทธิภาพของประเทศตราบที่หลังวิกฤติธนาकारในช่วงปี 2543 ถึง 2544 (โดยเฉพาะอย่างยิ่งจุดยืนที่ไม่สั่นคลอนของหน่วยงานควบคุมด้านการธนาคารของประเทศ) นับเป็นตัวอย่างที่ดีกรณีหนึ่ง การคุ้มครองทางสังคมอาจถูกวิพากษ์วิจารณ์ว่าไม่ได้สนับสนุนการพึ่งพาตนเองและสร้างภาระที่ไม่ยั่งยืนให้แก่รัฐ ปัญหาเหล่านี้สามารถหลีกเลี่ยงได้ด้วยการออกแบบโดยคำนึงถึงสิ่งจูงใจของประชาชนโดยตรง ตาข่ายความคุ้มครองที่ออกแบบมาอย่างดี เช่น โครงการให้เงินช่วยเหลืออย่างมีเงื่อนไข หรือ สวัสดิการการทำงาน เช่นในประเทศบังกลาเทศ บราซิล อินเดีย และเม็กซิโกนั้นสามารถส่งเสริมภารกิจภายในครัวเรือนให้ดีขึ้นทั้งด้านการศึกษา สุขภาพอนามัย และความเป็นผู้ประกอบการ ในขณะเดียวกันยังคง

ความยั่งยืนทางการเงินอีกด้วย การเปลี่ยนจากการพึ่งพาอาศัยผู้อื่นเป็นการพึ่งพาตนเองและเปลี่ยนจากความโดดเดี่ยวเป็นความร่วมมือกันนั้นจัดเป็นการเปลี่ยนแปลง 2 ประการที่สำคัญมากในความเชื่อของประชาชนเกี่ยวกับความรับผิดชอบส่วนตัวและต่อสังคมสำหรับการจัดการบริหารความเสี่ยงที่มีประสิทธิภาพ การจัดหาสิ่งจูงใจที่ถูกต้องสามารถนำมาซึ่งการเปลี่ยนแปลงทั้งสองได้

3. ยึดมั่นในวิสัยทัศน์ระยะยาวเกี่ยวกับการบริหารความเสี่ยงโดยการสร้างกลไกทางสถาบันที่อยู่เหนือวงจรทางการเมือง

กลไกทางสถาบันเป็นสิ่งจำเป็นเพื่อชักนำให้รัฐยึดมั่นวิสัยทัศน์ระยะยาวที่จะอยู่รอดจากเปลี่ยนแปลงที่ผันผวนอย่างมากของมติมหาชนหรือพันธมิตรทางการเมือง เช่น การจัดหาบริการด้านสุขภาพอนามัยโดยรัฐจะต้องได้รับการสนับสนุนทางการเงินที่ต่อเนื่องและยั่งยืนจึงจะประสบความสำเร็จได้ ประเทศไทยและตุรกีเป็นตัวอย่างที่ดีในกรณีนี้ด้วยการเปลี่ยนแปลงไปสู่โครงการประกันสุขภาพถ้วนหน้า ระบบทางการเงินจะต้องมีจุดที่สมดุลระหว่างบริการทางการเงินที่ทั่วถึงและเสถียรภาพทางการเงิน ในประเทศมาเลเซีย ธนาคารกลาง กระทรวงการคลัง และภาคเอกชนต่างเตรียมยุทธศาสตร์ระยะยาวสำหรับภาคเศรษฐกิจการเงิน นโยบายการเงินการคลังที่ปรับสวนทางกับวัฏจักรเศรษฐกิจก็ต้องอาศัยวิสัยทัศน์ระยะยาวเช่นกัน ประเทศชิลี โคลัมเบีย และนอร์เวย์ต่างมุ่งเป้าไปที่สมดุลงบประมาณในระยะยาว

4. ส่งเสริมความยืดหยุ่นภายใต้กรอบสถาบันที่ชัดเจน

ความยืดหยุ่นในการปรับตัวเข้ากับสภาวะแวดล้อมใหม่สำคัญต่อการส่งเสริมความสามารถในการฟื้นตัวและการคว้าโอกาส ตัวอย่างที่ดีได้แก่การย้ายถิ่นของครัวเรือนตามกระแสเศรษฐกิจที่เปลี่ยนแปลงไป และนวัตกรรมของวิสาหกิจท่ามกลางแรงกระแทกทางเทคโนโลยีและอุปสงค์ ความท้าทายสำหรับรัฐคือการส่งเสริมความยืดหยุ่นไปพร้อม ๆ กับการรักษาโครงสร้างทางสถาบันที่สมเหตุสมผล โปร่งใส และคาดเดาได้ วิสาหกิจแม่แบบ “Flexicurity” (ยืดหยุ่นและปลอดภัย) ของประเทศเดนมาร์กมีความสมดุลดังกล่าว รวมทั้งการผสมผสานความยืดหยุ่นของตลาดแรงงานเข้ากับตาข่ายความปลอดภัยทางสังคมที่เข้มแข็งและนโยบายการจ้างงานซ้ำ สำหรับเศรษฐกิจมหภาค ระบบที่มุ่งไปที่เงินเพื่อที่มีอัตราแลกเปลี่ยนลอยตัวถือเป็นแม่แบบที่ดีของนโยบายการเงินที่ยืดหยุ่นและเหมาะสมในเชิงสถาบัน

5. ปกป้องกลุ่มเปราะบางไปพร้อม ๆ กับสนับสนุนการพึ่งพาตนเองและรักษาความยั่งยืนทางการเงินการคลัง

สำหรับครัวเรือนที่ยังเปราะบางต่อแรงกระแทกต่าง ๆ รัฐสามารถจัดหาตาข่ายความปลอดภัยซึ่งสามารถทำได้แม้แต่ในประเทศที่มีรายได้ต่ำโดยมีเงื่อนไขว่าการสนับสนุนนั้นต้องมุ่งเป้าไปยังกลุ่มเปราะบางอย่างชัดเจนและได้รับการออกแบบมาเพื่อกระตุ้นความพยายามในการทำงาน ระบบตาข่ายความปลอดภัยของประเทศเอธิโอเปีย (Productive Safety Net System) ปกป้องหลายล้านครัวเรือนจากความไม่มั่นคงทางด้านอาหาร ในขณะเดียวกันก็ลงทุนกับสินทรัพย์ชุมชนด้วย ชุมชนนานาชาติสามารถช่วยในการจัดหาทรัพยากรและความเชี่ยวชาญให้แก่กลุ่มประชากรที่เปราะบางได้เช่นกัน แม้ว่าจะถูกวิพากษ์วิจารณ์อย่างมากแต่การช่วยเหลือจากต่างชาติกลับประสบความสำเร็จเมื่อเป็นการร่วมทำงานกับองค์กรท้องถิ่นที่น่าเชื่อถือ อาทิ ตัวอย่างที่เกิดขึ้นที่ประเทศอินโดนีเซียหลังจากประสบภัยสึนามิในปี 2547 การบริหารความเสี่ยงที่มีประสิทธิภาพสามารถลดความเปราะบาง และช่วยขจัดความยากจนขั้นรุนแรงที่สุดได้ หากมุ่งส่งเสริมการเจริญเติบโตอย่างยั่งยืน

กรอบที่ 3 ข้อเสนอแนะเชิงนโยบายบางประการจากรายงาน WDR 2014

สำหรับครัวเรือน:

- ◆ ประกันสุขภาพสาธารณะ ร่วมมือเป็นหุ้นส่วนกับภาคเอกชน โดยเน้นที่การดูแลสุขภาพเชิงป้องกัน และการรักษาโรคติดต่อ และอุบัติเหตุ
- ◆ การศึกษาของประชากร ร่วมมือเป็นหุ้นส่วนกับภาคเอกชน โดยเน้นที่ทักษะที่ยืดหยุ่น ปรับตัวเข้ากับตลาดแรงงานที่เปลี่ยนแปลง
- ◆ โครงการช่วยเหลือที่มุ่งเป้าไปที่คนยากจน ตัวอย่างเช่น โครงการให้เงินช่วยเหลืออย่างมีเงื่อนไขโดยจ่ายตรงให้แก่สตรี
- ◆ กฎหมายที่สามารถบังคับใช้ได้เป็นอย่างดีเพื่อต่อต้านการใช้ความรุนแรงในครัวเรือน และการกีดกันทางเพศ

สำหรับชุมชน:

- ◆ โครงสร้างพื้นฐานสาธารณะสำหรับบรรเทาความเสี่ยงจากภัยพิบัติสร้างขึ้นโดยปรึกษากับชุมชนโดยรอบ
- ◆ โครงสร้างพื้นฐานด้านคมนาคม และการสื่อสารโดยเฉพาะอย่างยิ่งเพื่อบูรณาการ และผนวกรวมชุมชนที่โดดเดี่ยว
- ◆ การคุ้มครองของเจ้าหน้าที่ตำรวจจากอาชญากรรมทั่วไป และองค์กรอาชญากรรมโดยเฉพาะอย่างยิ่งชุมชนที่ถูกคุกคาม
- ◆ กฎหมายที่สามารถบังคับใช้ได้เป็นอย่างดีเพื่อต่อต้านการกีดกันทางชาติพันธุ์ และการเหยียดสีผิว

สำหรับภาควิสาหกิจ:

- ◆ กรรมสิทธิ์ในทรัพย์สินส่วนบุคคลที่ปลอดภัย และเป็นที่เคารพ
- ◆ กฎระเบียบที่มีประสิทธิภาพและคาดเดาได้สำหรับระบบการจัดเก็บภาษี ตลาดแรงงาน และการตั้งและยกเลิกบริษัท
- ◆ กฎระเบียบที่สามารถบังคับใช้ได้เป็นอย่างดีเป็นผลสำหรับความปลอดภัยในที่ทำงาน การคุ้มครองผู้บริโภค และการรักษาสິงแวดล้อม
- ◆ พิจารณาความเป็นไปได้ในการปลดประกันสังคม (เช่น การประกันสุขภาพ และเบี้ยผู้สูงอายุ) จากสถานะการทำงาน

สำหรับระบบการเงิน:

- ◆ โครงสร้างพื้นฐานทางการเงินที่เหมาะสม (ระบบการจ่ายเงิน และข้อมูลเครดิต) เพื่ออำนวยความสะดวกให้กับบริการทางการเงินที่ลึกและทั่วถึง
- ◆ กฎระเบียบที่สามารถบังคับใช้ได้เป็นอย่างดีเป็นผลในการสนับสนุนการคุ้มครองผู้บริโภคและการแข่งขันในหมู่สถาบันทางการเงิน
- ◆ กฎระเบียบด้านเสถียรภาพทางเศรษฐกิจมหภาคสำหรับระบบการเงินทั้งระบบ เพื่อบรรเทาวิกฤติทางการเงิน และลดการช่วยเหลือทางการเงินของรัฐบาล
- ◆ ยุทธศาสตร์ทางการเงินระดับชาติที่บริหารความสมดุลระหว่างบริการทางการเงินอย่างทั่วถึง ความลึก และเสถียรภาพทางการเงิน

สำหรับเศรษฐกิจมหภาค:

- ◆ นโยบายทางการเงินที่โปร่งใส และน่าเชื่อถือ ปรับตัวเข้ากับเสถียรภาพของราคา และจัดการโดยธนาคารกลางที่ทำงานโดยอิสระ
- ◆ ระบบอัตราแลกเปลี่ยนลอยตัวเสรี ในบริบทของนโยบายทางการเงินที่โปร่งใส และน่าเชื่อถือสำหรับประเทศส่วนใหญ่
- ◆ นโยบายทางการคลังที่ปรับสวนทางกับวัฏจักรเศรษฐกิจ และยั่งยืน โดยความช่วยเหลือของสภากาคลังอิสระ
- ◆ ประเมินการหนี้สินสำหรับหนี้สินที่อาจเกิดขึ้น เช่น ภัยพิบัติทางธรรมชาติ วิกฤติทางการเงิน และเบี้ยผู้สูงอายุ

สำหรับชุมชนนานาชาติ:

- ◆ ภาวะผูกพันในข้อตกลงระดับทวีภาคี ระดับภูมิภาค และระดับโลก เพื่อแบ่งปันความเสี่ยงข้ามประเทศ เพิ่มศักยภาพของชาติ และเผชิญหน้ากับความเสียหายทั่วไป เพื่อสนับสนุนการแทรกแซงที่ประสานงานกันในเชิงรุก
- ◆ สำหรับความเสี่ยงระดับโลกที่ไม่อาจคาดการณ์ได้ เช่น การเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ การสร้าง “พันธมิตรของผู้มีเจตนาธรรมร่วมกัน” กับรัฐบาลประเทศที่คิดเห็นเหมือนกัน เพื่อสร้างแรงจูงใจให้ประเทศอื่นๆ เข้าร่วมด้วย